

Η έννοια του διοικητικού κινδύνου και η αρχή της θυσίας στην διοίκηση της Επιχείρησης και της Εκκλησίας (Αθανάσιος Κολιοφούτης, Δρ. Θεολογίας - Εκπαιδευτικός)

[/ Πεμπτουσία](#)

Η διοίκηση μιας επιχείρησης από τον μάνατζερ προϋποθέτει και συνεπάγεται την ανάληψη του επιχειρηματικού κινδύνου, ο οποίος σχετίζεται με την αβεβαιότητα για το αποτέλεσμα της επιχειρηματικής δράσης που αναλαμβάνεται. Ο μάνατζερ καλείται να σχεδιάσει, να οργανώσει και να προαγάγει τις επιχειρηματικές δραστηριότητες κάτω από συνθήκες πολλαπλής αβεβαιότητας, η « οποία θέτει υπό αμφισβήτηση όχι μόνο την πραγματοποίηση κέρδους, αλλά και αυτήν τη διατήρηση της περιουσίας που διαθέτει ο επιχειρηματίας για την αρχική της ίδρυση ».

« Η ιερατική διακονία είναι επίσης γεμάτη από δυσκολίες και κινδύνους ». Ο άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος επισημαίνει χαρακτηριστικά ότι « ο ποιμένας πρέπει να διαθέτη φρόνηση και μυρίους οφθαλμούς, ώστε να εξετάζη από όλες τις πλευρές τη διάθεση της ψυχής. Όπως δηλαδή πολλοί άνθρωποι, οι οποίοι δεν μπόρεσαν να αποδεχθούν θεραπεία με πικρά φάρμακα άγονται στην απόγνωση και χάνουν κάθε ελπίδα για τη σωτηρία τους, έτσι και εκείνοι οι οποίοι δε δέχθηκαν την κατάλληλη εκπαίδευση για τα αμαρτήματά τους εκτρέπονται σε ολιγωρία και γίνονται πολύ χειρότεροι, οδηγούμενοι στη διάπραξη μεγαλυτέρων αμαρτημάτων. Πρέπει λοιπόν ο ιερωμένος να μην αφήνη ούτε αυτές τις περιπτώσεις ανεξέταστες, αλλά οφείλει να τις διερευνά με ακρίβεια και να χορηγή την κατάλληλη θεραπεία, για να μην καθίσταται μάταιη η προσπάθειά τους. Έχει δε να πράξη πολλά, όχι μόνο στον τομέα αυτό, αλλά και στην επαναφορά στους κόλπους της Εκκλησίας των αποσχισθέντων μελών της. Ο ποιμένας των προβάτων καταφέρνει πάντοτε να τα διατηρή στον έλεγχό του και αν κάποιο από αυτά εκτραπή της πορείας και αφού εγκαταλείψη τον πλούσιο βοσκότοπο μεταβή για την τροφή του σε άγονα και απόκρημνα χωράφια, αρκεί ο ποιμένας να φωνάξη δυνατά και θα καταφέρει να περιμαζέψη στην ποιμνη το πρόβατο που είχε χωρισθή από το κοπάδι »[134].

Παρόλ' αυτά, η καρποφορία του ποιμαντικού έργου, στο βαθμό κατά τον οποίο ο ποιμένας επιτυγχάνει να μετασχηματιστεί σε « καλό σπορέα », που διασπείρει τη σπορά του λόγου του Θεού προς άπασα κατεύθυνση, θεωρείται βέβαιη και δεδομένη. Ο σπόρος αυτού του υπομονετικού γεωργού βλαστάνει και αυξάνει « ως οὐκ οἶδεν αὐτός » [135], που αφού σπείρει τον σπόρο « καθεύδει » και « ἐγείρεται » [136]. Οι ενέργειες του μάνατζερ δεν είναι βέβαιο ότι μπορούν να αντιπαρέλθουν τις αρνητικές επιδράσεις του περιβάλλοντος και τις αρνητικές οικονομικές συγκυρίες. Αντίθετα, η επιτυχία του ποιμαντικού έργου, ακριβώς επειδή αυτό καθοδηγείται από τον ίδιο το Θεό, είναι εγγυημένη. Η βλάστηση και καρποφορία του θα συντελεστούν στον καιρό τους - όχι βέβαια από τις στοιχειώδεις γεωργικές εργασίες που προϋποτίθενται ως αυτονόητες - αλλά από την επιθυμία του γεωργού να επισπεύσει το ποθούμενο αποτέλεσμα των εργασιών του [137].

Η αρχή της θυσίας ως υπέρτατης διοικητικής αρχής στη διοίκηση της επιχείρησης και της Εκκλησίας.

Ο μάνατζερ διοικεί επί τη βάσει της οικονομικής αρχής μιας επιχείρησης, κατά την οποία καθέ επιχειρηματική δραστηριότητα αναπτύσσεται με γνώμονα την πραγματοποίηση της μικρότερης δυνατής θυσίας και στόχο το μεγαλύτερο δυνατό αποτέλεσμα [138]. Ο ποιμένας καλείται να μιμηθεί τον καλό Ποιμένα, ο οποίος με θυσιαστικό φρόνημα « τήν ψυχήν αὐτοῦ τίθησιν ὑπέρ τῶν προβάτων » [139]. Ἐτσι, το κριτήριο άσκησης του ποιμαντικού λειτουργήματος, το οποίο εξακολουθεί να αποσκοπεί στο μέγιστο δυνατό αποτέλεσμα, μεταβάλλεται εντυπωσιακά: Τώρα, επιδιώκεται το μεγαλύτερο δυνατό αποτέλεσμα με την πραγματοποίηση όχι της μικρότερης αλλά της μεγαλύτερης δυνατής θυσίας, που φτάνει μέχρι την εκούσια αυτοπροσφορά της ζωής, κατά το πρότυπο του ίδιου του σταυρωθέντος και αναστάντος Χριστού. Ἐτσι πολιτεύεται ο ποιμήν του Χριστού και αυτό το φρόνημα βιώνει και διδάσκει.

Επιλογικά

Με την παρούσα μελέτη επιδοθήκαμε σε μια συγκριτική έρευνα των βασικών χαρακτηριστικών γνωρισμάτων του έργου δύο κορυφαίων διοικητικών φορέων, του μάνατζερ μιας επιχείρησης και του ποιμένα της Εκκλησίας του Χριστού. Είχαμε την ευκαιρία να αναδείξουμε και να αξιολογήσουμε τις βασικές ομοιότητες, αλλά και τις διακριτές διαφορές που συνεπάγεται η άσκηση εξουσίας στο σύγχρονο μάνατζμεντ και την ποιμαντική διακονία του σύγχρονου ποιμένα. Σε μια εποχή κατά την οποία ο σύγχρονος άνθρωπος εγκλωβίζεται σε νέα αδιέξοδα και οι όροι της κοινωνικής του ζωής μεταβάλλονται ραδαία, η αναγκαιότητα συνεργασίας της Ποιμαντικής επιστήμης με κάθε επιστήμη που θέτει στο επίκεντρο της έρευνάς της τις αρχές και προϋποθέσεις άσκησης του διοικητικού έργου, προβάλλει εκ των ων ουκ άνευ αναμφισβήτητη.

Ο σύγχρονος ποιμένας καλείται, χωρίς να λησμονήσει επουδενί την ιδιαιτερότητα της αποστολής του και των στόχων της δομής που διοικεί, να αξιοποιήσει δημιουργικά κάθε είδος γνώσης, η οποία μπορεί να αποβεί χρήσιμη και ωφέλιμη για τη βελτίωση της ποιμαντικής του διακονίας. Ελπίζουμε ότι με το παρόν πόνημα επιτύχαμε να συνδράμουμε στη διεύρυνση των διαύλων επικοινωνίας μεταξύ της ποιμαντικής επιστήμης και της επιστήμης του μάνατζμεντ, καταθέτοντας στο τραπέζι του διαλόγου προτάσεις, οι οποίες μπορούν κατά τη γνώμη μας να υπηρετήσουν αποτελεσματικά τις ανάγκες ενός τέτοιου διαλόγου.

Παραπομπές:

134. « Διά τούτο πολλής δει της συνέσεως τω ποιμένι , και μυρίων οφθαλμών προς το περισκοπείν πάντοθεν την της ψυχής έξιν. Ὡσπερ γαρ εις απόνοιαν αίρονται πολλοί, και εις απόγνωσιν της εαυτών καταπίπτουσι σωτηρίας από του μη δυνηθήναι πικρών ανασχέσθαι φαρμάκων· ούτω εισι τινές, οι διά το μη δούναι τιμωρίαν των αμαρτημάτων αντίρροπον εις ολιγωρίαν εκτρέπονται, και πολλώ γίνονται χείρους, και προς το μείζονα αμαρτάνειν προάγονται. Χρη τοίνυν μηδέν τούτων ανεξέταστον αφείναι , αλλά πάντα διερευνησάμενον ακριβώς καταλλήλως τα παρ'αυτού προσάγειν τον ιερωμένον, ίνα μη μάταιος αυτώ γίνεται η σπουδή. Ουκ εν τούτω δε μόνω, αλλά και εν τω τα απερρηγμένα της Εκκλησίας μέλη συνάπτειν πολλά ίδοι τις αν αυτόν έχοντα πράγματα. Ο μεν γαρ των προβάτων ποιμήν έχει το ποιμνιον επόμενον, ήπερ αν ηγήται· ει δε και εκτρέποιτό τινα της ευθείας οδού, και την αγαθήν αφιέντα νομήν λεπτόγεα και απόκρημνα βόσκοιτο χωρία, αρκεί βοήσαντα σφοδρότερον συνελάσαι πάλιν, και εις την ποιμνην επαναγαγείν το χωρισθέν·» : PG 48, 635.

135. Μκ. δ', 27.

136. Ὅπ. παρ.

137. Καραβιδόπουλος, Ι. 1998. *Το κατά Μάρκον Ευαγγέλιο*. Θεσσαλονίκη : Πουρναρά, σ. 176.

138. Fisher, G. C. και Waschik G. R. 2002. *Managerial economics. A game theoretic approach*. London and New York : Routledge. σ. 15.

139. Ιω. ι', 11.